

מיים בונד מהוליווד

המפיק הם שטות גמורה. המפיקים משקיעים עים כלי-כך הרבה מיליונים בביזנס הזה שהם לא יתנו לאיזה מיסטרית קטנה לקלקל להם את ההצגה. וחץ מזה יש שם חתיכות כמו זבל, באמת שלא צריך להתאמץ במיוחד, או להבטיח הבטחות גדולות בשביל להשיג שם את זה.

כיום אני עומדת חזק על שתי הרגליים שלי. אני שמחה שהצלחתי להתקיים במקצוע שעליו תמיד חלמתי. אני מופיעה בסרטים, בתפקידים בטלוויזיה, לא מת' בטלת רגע. בתור חברה באיגוד-השחקנים מגיע לי היום לקבל מינימום 150 דולר ליום, ואני מקבלת יותר. יש לי את הבית שלי, את המכונית שלי, את החיים שלי.

אצלי זה לא היתה קפיצה גדולה למעלה

שלתי. בגלל זה אני יודעת טוב מאוד מתי אפסיק עם המישחק והזוהר. ביום שאני ארגיש שעם הפרצוף הזה אני לא מוכנה לקום בבוקר ולצאת לרחוב, אפסיק. לא אסחוב את זה.

לוקח לי שתיים כל בוקר רק לסדר את השיער לקראת היום. אופנה לא קובעת

1965 גוגנהיים, נסיך האופנה האיטלקי, מנשק את ידה של "חביבת-הקהל", תואר בו זכתה הנערה אליס בונפילד בתחרות-יופי.

אצלי כלום. אני הולכת תמיד רק עם מה שיפה לי. מידי למשל. לא לבשתי בחיים שלי. זה לא בשביל קטנות, המידי הזה, מה שבאמת הולך עלי טוב זה מיני. יש לי רגליים טובות.

אחרי שהייתי שנתיים בהוליווד והיכרתי המון אנשים, התחנתני עם הילאי ביאה. הוא היה שחקן מתחיל בלי גרוש על הנשמה. חשבתי אז שאני מאוהבת מעל הראש. היום אני יודעת שיותר מאהבה היפשת בית. אבל זה לא הלך. אי-אפשר להכריח אנשים לאהוב. אם זה לא בא, אז זה לא בא. וכשזה איננו ונשואים, אז זה רע מאוד. התגרשתי ממנו לפני תשעה חודשים, אבל נשארנו ידידים מצויינים.

אני אוהבת חברה, יש לי המון ידידים בהוליווד. קירק דוגלאס, ראש-העיר של לוס-אנג'לס ואשתו, אני גם חברה באיגוד העריס-אחיות אילת ולוס-אנג'לס. כמוכן שאני יוצאת עם גברים. אני אוהבת חברת גברים ונהנית איתם. אבל רומנים רציניים אין לי עכשיו בכלל.

**„לא אבוא
לישראל“**

ל הפיפורים האלה שבהוליווד נכנסים למסך-הקולנוע דרך המיטה של

התאוה לחיים כמו בתפוח כך נוגסת אליס בונפילד בחיים. היא אוהבת גברים, היא אוהבת לרקוד, היא אוהבת לאכול ולבלות. „השגתי את כל מה שרציתי“, היא אומרת, „ואני לא מתכוננת לוותר.“

לא. אני מצטערת, אבל אני לא אהיה כנה אם אגיד שאני רוצה לחזור לישראל. אני כבר לא ילדה בת 18. בניתי לי במשך שבע שנים קן ועמדה שאני לא בקלות מתכוננת לוותר עליהם. אני לא אבוא היום לישראל ואתחיל הכל מהתחלה. להתחנן לחתיכת עבודה. לשבת בכסית או איפה זה היום ולחכות לצ'אנס מהשמים. זה שאני ישראלית זה טוב בשביל לתת מפעם לפעם איזה נאום ציונות בשביל הבונדס בלוס-אנג'לס. פה בארץ זה לא יעזור לי בכלום.

1968 בתקופת שהותה בארץ לצורכי הסרטה „טוביה החולב“, כאן בריקוד סוער עם השח"ן הגרמני בסרט — רוברט הופמן.

כל בוקר ולעבוד כמו בכל מקום אחר בעולם. אין חוכמות בזה. בגלל זה גם לא התאכזבתי מהוליווד אף פעם. קיבלתי שם בדיוק את מה שרציתי: כסף, עבודה וסיפוק. מחלומות לא מקבלים אף אחד משלושת אלה.

1966 הבעל הראשון אדי קל-ברט, בעל חצורת-הזהב. הוא האמין בכישרונותיה, נשא אותה לאשה ורצה לעשותה לוכבת מפורסמת.

ונפילה עוד יותר גדולה למטה כמו אצל כל הכוכבניות. אני עליתי לאט, אף פעם לא הייתי כוכבת וזהרת. פצצת-פירסומת, אבל במקום שאני נמצאת בו עכשיו אני מתכוננת להישאר כל זמן שיתחשק לי. וכל זמן שאני נהנית מזה.

קשה מאוד לחיות בהוליווד, אבל גם בזה הצלחתי. זאת עיר של חיים משוגעים ואנשים מטורפים. אנשים עושים שם הכל בשביל לצאת מהשיעמום. אורגיות ומה לא. אבל אני מחוץ לזה. התבגרתי כבר מכל השטויות הריקות האלה.

חלום הוליוודי? איזה חלום. בשבילי הוליווד אף פעם לא היתה חלום. בשבילי היא היתה עבודה. ועבודה קשה. לקום

1972 הגברת בונד, בת ה-31 כיום, בארץ, ברחוב דיזנגוף, הרחוב שלפני 7 שנים היתה מלכתו.